

Els joves d' aquesta vila junt ab els de la colònia estiuhenca tingueren la satisfacció de celebrar la típica festa dels Sants Metges en els salóns espléndits de la casa.

La alegría de rostres y las conversas francas era la nota dominant en aquell acte.

Els airosos balls tocats per distingidas senyoretas que entre ellas recordo la Rosita Pellicer, la Maria Puig y la Monserrat Maspons succehian ab las notas harmoniosas dels rigodons que finalisaren tan alegre festa.

Aquesta vetlla ha sigut la excelent coronació de las repetidas reunions que en el transcurs del estiu han tingut lloch en aquesta vila.

Jo per ma part felicito á la esmentada familia; desitjant que un altre any puguem celebrar semblants vetlladas.

LLUIS XIOL Y RIERA.

5 Octubre.

DEMUNT L' ALTURA

Dalt lo front d' aquesta serra
bé pots, cor meu, reposar
sospés entre cels y terra,
demunt la abisme del mar.

¡Oh Vida de tota vida,
oh Font eterna d' amor,
de ton Ser que no te mida
ara veig la resplendor!

Veig tes ales que 's desplegan
tot l' infinit abrassant,
y mos genolls se doblegan,
se doblegan adorant.

¡Oh Pare, les mans sagrades
que extens sobre mons de mons
brollan eternes onades
d' infinites creacions!

De vida, llum y armonía
rebull l' espay sense fi,
jove com al primer dia
que l' ull del home s' obrí.

Les roques mitj trebucades
demunt la mar sense fons,
hont sols passen les ventades
les boyres y los voltons;

Lo pensar que se desplega
baix de mos peus onejant,
mantell inmens que rossega
d' aquesta roca gegant;

La mar de blaves planures
que 'n lo cel se va perdent,
y 'l cel de blaves altures
hont se pert lo pensament;

Tot viu, tot alena y canta,
canta l' himne del amor:
¡natura, natura santa,
digna ets de ton Criador!

Mare d' amor que may passa,
de jovenese eternal,
dins ton cor que may se glassa
batega mon cor mortal!

Jo vull sentir t' armonía
dins eixes roques, tot sol,
així com un temps sentía
les cansons de mon bressol.

Vull veure les gayes festas
de ton sol enamorat,
y dins tas coves farestes
vull sentir la tempestat.

Del mular rey de les ones
vull veure 'l salt poderós...
de lliris y papallones
vull sentí 'l bes delitós...

De l' avench á l' estelada
vull espayar l' esperit,
per dins vents y nubolada,
terra y mar, aubes y nit.

D' eixa essencia benehida
vull rabejar lo cor meu,
vull viure d' aquesta vida
qu' acosta l' ánima á Deu!

¿Quín esperit mes entranyes
fa coumoure y tremolar.
que sobre mars y montanyes
sembla que pugua volar?

Piers may sentits van y venen
com á de boyra cuberts;
y los meus brassos s' extenen
per abrassar..... l' univers!

Poesía..... Poesía.....
Verge dels cántichs divins,
amor de l' ánima mía,
germana dels serafins.

Vina ja: l' hora sagrada
en que parlas á mon cor
ja escámpa sa llum daurada
demant lo dia que 's mor.